

[Palle Simonsen]

har ligget til behandling i folketinget gennem en lang periode, og som har to hovedformål. Det ene er en gældssanering til løsning af akutte problemer, og det andet er en reduktion af omkostningerne, i første række gennem fjernelse af jordskatter. Vi mener ikke, at de initiativer, regeringen indtil dette øjeblik har lagt frem, er tilstrækkelige til at løse landbrugets problemer, men vi vil også påpege, at det ikke blot er landbruget, der har problemer, men at det er det samlede erhvervsliv, som har behov for et skub fremad, for at man kan nå den målsætning, som hr. Camre som sagt så tit taler om: at den private sektor skal have mulighed for at ekspandere.

Det tredje væsentlige område er afgiftsbuketten, og det fører os nu frem til, at skatetrykket her i landet bliver forøget med 4 mia kr. Jeg troede faktisk, at der var ved at være bred enighed om, at det ikke var skattevejen, der mere skulle benyttes. Det bliver et øget pres for hver enkelt familie i dette samfund, men det har jo også en række afledede negative virkninger.

Hr. Camre sagde, at det var en urimelig påstand, at afgifter ville give større arbejdsløshed, men, hr. Camre, det er jo blevet påvist, at hver eneste gang dette folketing har gennemført nye afgifter, førte det til tab af arbejdspladser, og vi er overbevist om, at eksempelvis Industrirådets økonomer har ret, når de siger, at denne afgiftsbuket vil medføre, at der bliver 15.000-20.000 færre arbejdspladser i den private sektor. Og det, der sker, er i hvert fald ganske klart det, som også vismændene er inde på i deres seneste rapport, at med disse foranstaltninger flyttes stadig mere aktivitet fra den private sektor til den offentlige sektor, altså i realiteten stik imod de smukke målsætninger, som selv hr. Camre søger at stille op.

Statsministeren giver i sin redegørelse med en vis stolthed udtryk for, at mens OECD-landene under ét har haft faldende beskæftigelse, er det under krisen lykkedes at forøge antallet af arbejdspladser i Danmark. Ja, men alene på grund af en voldsom ekspansion i den offentlige sektor, for det, som statsministeren glemmer at fortælle, er jo, at der siden 1979 har været en nedgang i arbejdspladser i den private sektor på 100.000; 100.000 færre arbejdspladser har vi i dag i den private sektor. Det er jo det bedste udtryk, vi kan få for, at regeringens politik er

slået fejl; det er det bedste udtryk for, at investeringslysten, som også vismændene for nylig påpegede det, er for ringe. Det bliver yderligere stimuleret gennem de afgifter, som regeringen nu lægger op til.

Jeg skal ikke gå i detaljer omkring de enkelte afgiftsforslag, men blot sige, at vi vil sætte et meget stort spørgsmålstegn ved, om det provenu, som regeringen forestiller sig på en lang række af disse udgiftsområder, nu også holder stik. Vi har set en svigten på disse områder, også gennem redegørelser fra budgetdepartementet ved forskellige lejligheder, og vi må konstatere, at på de sædvanlige udgiftsområder får man nu efterhånden et sådant tryk, at det under alle omstændigheder må gå stærkt ud over forbruget, så vi tror ikke på, at regeringen får det provenu hjem, som den forestiller sig.

Men jeg vil også godt sige som et andet principielt standpunkt omkring energifgifterne, at vi er uenige i det energipolitiske sigte, som ligger i forøgelsen af nogle energifgifter og indførelsen af energifgifter på andre områder, som ikke tidligere har været ramt. Vi er enige med regeringen i, at man ikke skal bryde den gunstige udvikling i energiforbruget, som vi har været vidne til gennem det sidste par år, men vi mener til gengæld, det er urimeligt, hvis mindre prisfald på energiområderne skal hentes hjem gennem en øget afgift.

En anden måde, regeringen har besluttet sig til at hente penge hjem på, er ved indførelse af en såkaldt skattereform. Nu kan vi jo se, hvordan det kommer til at gå med denne skatteminister; mange tidligere skatteministre har lidt nederlag, når de reelt gik i gang med disse problemer, og selv om vi ikke ligefrem ønsker det dårligt for skatteministeren, vil vi sige, at vi håber heller ikke, han får held til at gennemføre sine planer. Der kommer en særskilt debat her i folketinget om dette tema, og derfor vil vi nøjes med at fastslå to grundprincipper omkring disse spørgsmål. Det ene er, at vi ikke vil være med til at ændre på rentefradragsretten, og det andet er, at vi ikke vil medvirke til foranstaltninger, som ødelægger den private opsparing.

Statsministeren siger videre i sin redegørelse, at afgifterne og provenuet på de 2 mia kr. gennem en skattereform i 1983 ikke indebærer en stramning af finanspolitikken. Det er klart, det er vel i virkeligheden det modsatte.